

BUREEL EN REDACTIE
DRUKKERIJ COLLÉE
- (Naam. Maatsch.) -
TONGEREN.
Abonnementsprijs fr. 7.50
Telefoon 12
15 centiemen het nummer.
Postcheks rekening n° 84855.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN

Voor de aankondigingen buiten de provincie Limburg en Luik, wende men zich uitsluitend tot de Agence Havas, 13, Boulevard Adolphe Max, BRUSSEL; 8, Place de la Bourse, PARIJS en 6, Dream's Buildings, LONDON. E. C. 4.

TONGEREN, 9 FEBRUARI 1924.

De personen die hun abonnement aan den POSTRIJDER voor het jaar 1924 nog niet betaald hebben, zijn verzocht om het bedrag ervan te laten toekomen ofwel het te storten op onze postchekrekening n° 84855, zoo niet wordt hun binnen kort een postkwitantie aangeboden, met verhooring van fr. 0,25 voor kosten van inburing.

Voor onze Jongens.

Door de gemeentebesturen, werden als gevolg van de wet op het medisch toezicht in onze scholen, de verschillende diensten ingericht met het oog op het onderzoek van den gezondheidsstand onzer schooljeugd. Dit onderzoek loopt over lichaamsgesteldheid, het tandgebit, het gehoor, het gezicht, de gebeurlijke ziekten en kwalen, enz., zodat een vertrouwelijke gezondheidsfiche voor elken leerling kan worden opgesteld. Aan de ouders worden dan de noodige inlichtingen en raadgevingen verschaft, opdat zij de gewenschte voorzorgen zouden nemen of de gebeurlijke geneeskundige behandeling zouden toepassen.

In 't algemeen worden vele leerlingen verzwakt bevonden, ten gevolge der jarenlange ondervoeding, zodat de lichamelijke opvoeding, meer en meer in de school dient verzorgd en de turnlessen volstrekt noodzakelijk blijken.

Daarbij wordt er door onderwijzers en schooldokters fel geklaagd, dat de jongens zich meer en meer overgeven aan de onmatige, schadelijke rookgewoonte. Ze is een verschrikkelijke plaag geworden! Men kan geen jongen meer ontmoeten bij 't naar school of naar huis gaan, of hij heeft een sigaret in den mond. Soms bedelen kleine kleuters van 6-8 jaar een sigarettje van de groteren, of rooken een weggegoorpen eindje voort.

In Engeland of Zwitserland wordt een rookende jongen, van minder dan 16 jaar, die door een politieagent ontmoet wordt, opgeleid en de ouders worden streng beboet.

Ook in andere landen werden maatregelen getroffen om deze slechte gewoonte te bestrijden, want de rookdokter der geneesheeren begint inmiddels aanhoort te worden. Maar hier is volstrekt de samenwerking van huis en school noodzakelijk, met als bij de meeste andere opvoedkundige vraagstukken.

Het ware gewenscht, dat de onderwijzers, geholpen door de gemeentebesturen, de ouders inlichtten en een dreigende waarschuwingroep tot de bevolking richtten, waarin o. m. het volgende zou gezegd worden:

Vaders en Moeders,
Als ge wilt dat uwe jongens gezond blijven en flinke mannen worden, neemt dan alles weg dat voor hun ontwikkeling, nadeelig is! Waakt dan ernstig over uw kinderen en belet hen te rooken.
Wij onderwijzers, kunnen u bevestigen dat die bleekje jongens, die zich vergiftigen met tabak, sigaren en sigaretten, gewoonlijk de slechtste leerlingen der klas worden. Ach! die sigaret, wat kwaads verriecht ze niet en hoe menige oog en kelen heeft ze voor lang niet bedorven!

Het rooken is voor het leeren zeer nadeelig en beneemt daarbij den eelst bij

de jongens. De dokters zeggen, dat het rooken voor kinderen zeer schadelijk is voor de lichaamsbouw, voor de werking van het hart en de maag, voor de hersenen, voor de oogen en de keel.

Daarbij verbiedt het Schoolreglement het rooken aan onze leerlingen en wij zoeken u dus, ons bij de toepassing hiervan een handje toe te steeken.

Uit het onderzoek, dat voor den oorlog eens in een school gedaan werd, besloot het onderwijzend personeel dat 35 t. h. der leerlingen van 5 tot 12 jaar nu en dan eens rookten en 20 t. h. geregeld, zodat 55 t. h. deze gevaarlijke gewoonte hadden aangenomen en de meesten daarvan waren in hun studien ten achter.

Voorzeker is dit procent nu gestegen, en zelfs sommige meisjes rooken reeds de sigaret.

Het is dus de plicht der ouders paal en perk te stellen aan dit misbruik, in plaats van de oogen te sluiten of het dornweg aan te moedigen!

De nicotine, dit gift dat de tabak afscheidt, is soms reeds al te zwaar voor groote menschen; hoe zou het niet nadeelig werken op jonge organen!

En zij lezers, weigert hardnekkig «vuur» te geven aan jonge rookers, die u onbeschamd den weg versperren.

Misschien kon de wetgeving ook wel een degelijk radikaal besluit nemen, met zooals in Engeland en Zwitserland!

Het geldt hier de gezondheid van onze jongens, de toekomst van ons ras!

PENSIOENWET.

Meermalen deden wij het ongerijmde ontwerpen van de Pensioenwet die, na den oorlog, gestemd werd. Zorgzame, spaarzame ouderlingen die gansch hun leven gezwogen hadden, vaarden er slecht mee.

Daarom treuen we gansen den vreugdekreet bij die Het Volk van Gen. uitgaakt over het wetsvoorstel van Almsier Moyersoen:

Het huidige pensioenstelsel dient gewijzigd te worden, daarop is aldenen niet eens. 't rianteijk onderzoek moet weg.

Men dient het pensioen te ontvingen als een recht, met als eenie heilige tulp.

Alle oudjes leunen recht op 't zeldje pensioen, of ze in de ste of op den buiten wonen.

Omdat men de gelegenheid te baat naar iets te sparen of te vergaten mag van het pensioen niet meer afgetrokken worden, zeldje het niet 't geveel is met het kostelooze systeem.

De wetteloven en de wetteloven tegen de gruwzamen armen bevingen te zijn.

Met die overrijke betredingen in hart en gestel, heeft elke christene arbeiderbeweging minister Moyersoen bezield in dien zin een nieuw wetsontwerp uit te vaardigen.

Van dat ontwerp is volkeretegenwoordiger Hendrik Heyman als verslaggever aangesteld.

Het voorziet stortingen door werkman, wetgever en Staat, en verzekert een pensioen van 720 fr. voor den man, 360 fr. voor de vrouw, 360 fr. voor de weduwe en 60 fr. voor de weesjes.

Hieraan is nu verbetering gebracht: 720 fr. voor den man, 720 fr. voor de vrouw, 360 fr. voor de weduwe, 120 fr. voor de weesjes.

Waaraachtig 't schoont dat in de heele wereld zal bestaan, want nog in geen enkel

land heeft men het aangedarfd de algemeene weduwen en weezenzorg wettelijk in te voeren.

En 't ergelijk onderzoek vliegt weg! En aftrekken zal niet meer bestaan!

En door vrije bijkomende stortingen, zal men 't pensioen nog kunnen verhoogen, bij voorbeeld tot 1200 fr. per jaar en per persoon!

IN DEN OVEN.

Onze frank slaar gedurig af, en we weten niet waar kijken van de lasten, we kunnen niet werken bij gebrek aan was, het merendeel der Volkverteenwoordigers wonen reene zittingen bij, en die vier en dertig die er zijn verzoeken nog kunnen tijd met lullen over de noodzakelijkheid van 't verbanden van de lijken.

Bij de beschaafde menschen leet men de lichamen van de dooden niet veel eerbied in een graf, bij de wilden verbrandt men ze. M. Buisset, liberaal, met eenige socialisten zou dat hier ook willen doen en niet die beuzelarij houdt hij de Kamer aan dea praat.

't Is voor de hygiene, zegt Buisset, dat men de lijken moet verbranden en daarachter tracht hij zijn geloofsbaat te verbergen, want hier zit de knoop.

Het is omdat de Katholieke Kerk voorschrijft de dooden te begraven, dat de klassieke papenvereters van het slaaf van den heer Buisset het geestig vinden om de vrijheid van de lijkenverbranding in te voeren.

De zoogezegde wetenschappelijke redenen van de doodenverbranders werden uitstekend weergelegd door MM. Gollier en door Staatsminister Segers van Antwerpen.

Zieker het besluit van de flinke redvoering van den achtereaf heer Segers: «Ik houd de bevoegde oordelen van geleerde specialisten, die allen de lijkenverbranding afkeuren, ter beschikking van de Kamer. Ik spaar u voorloopig deze lozing, maar desnooits kom ik er op terug.

Ik besluit: Het voorstel van den heer Buisset is niet te verdedigen, noch om redenen van gezondheid, noch om redenen van praktische aard. Keuchen van gerechtheiden en economischen aard pleiten tegen het voorstel. Ik vraag dus de leden der hederzede even na te denken.

Nemen zij dat voorstel aan, dan is het om er gebruik van te maken. Ik vraag hen of zij er toe besluten zijn van den verbrandingsgebruik te maken voor hunne naaste blyverwanten? Zoo ja, dat zij dan het voorstel aannemen. Zoonen, vraag ik hun niet aan te dringen en aan onze gevoelinge die vereering der dooden te laten, die ons land steeds toe eer heeft gestrekt!

Nu komen ligt na de Kamer met dit draag wetsvoorstel op haar mag, want de uitspraak is nog niet afgekomen. Men weet waarlijk niet waar naartoe met dat blind pad.

Maar waarom nam dan de Kamer ook aan, dat het wetsvoorstel aan de dagelinge kwam. Het had zelfs als wetsvoorstel hechtma niet in overweging moeten komen. Lakshied, anders niet!

Ook hoopen wij wel dat de Kamer zich haasten zal dit onterkijfelijk debat te sluiten.

Tot nu toe moet de linkerzijde nog het eerste bewijs aanhalen dat er in ons land eenige geleerde instelling een wensch voor de lijkenverbranding heeft uitgebracht of

was zij dan ook reeds eenigen tijd in Engeland... Maar jong, fatsoenlijk, stil en zedig van aard, dat waren vize-schappen, die het allernaat te rijnen waren met de voorstelling, welke men zich noodwendig van Madeleine's moorddage, korbloodige, en vastberaden bezoeker maken moest.

Power besloot evenwel de aanwijzing in gelachte te houden en maakte een korte aantekening in zijn zakboekje.

Andere vrienden hebben wij niet in het hotel, besloot de knecht, telkens uit het raam ziende, om te zien of zijne afzichte bierke, was en men hem noodig zou hebben, ik heb ze allemaal opgenoemd, behalve dien eene. Ja! dat is waar, dien vergat ik nog, 't is ook zijn halve vrede... dat wil zeggen wat zijn naam het reet. Een rare kerel! Ik zweeg er weinig en altijd zijn naam... hij het Sint... Sint en nog wat er bij! Dat is nu de casus... dat kan ik niet onthouden. Hij komt anders dikwijls genoot, en is nu weer hier met zijne vrouw. Zij zeggen dat hij vigenlijk de egenaar van het heele hotel is en dat hij het herbooven wil en niet nog veel eens zo groot zal maken en dat hij nu hier is gekomen om in deze strek grond aan te koopen. Hij moet dan bestaacht rijk zijn! en daar hij landeigenaar is, kan hij in de Kamer gekozen worden met de aanstaande verkiezingen, hij moet veel kans hebben... wel almachtig! viel de man zichzelve in de rede. Spreek men van den duvel dan ziet men zijn steers!... Daar komt hij waarachtig uit het hotel...

Met een onverschilligen blik zag Power, nog in gedachten verdupt, het raam uit, maar nauwelijks kreeg hij den man, dien de knecht hem aanwees, in het oog, of hij keerde zich om en stoot met een gesmoord woord op de lippen achteraf, blijkbaar bevreest, dat de andere hem zou zien.

De bebloede persoon echter, wandelde, onbewust van deze bespiegeling, langzaam, aan den overkant voorbij. De luisknecht van het Marino-hotel had hem een «rare kerel» genoemd en wat zijn uiterlijk zag Power, verdiende hij inderdaad wel een zoodanige benaming. Het was in elk geval geen alledaagsche verschijning. Zijn gestalte, slechts zeer weinig boven de middelmatige lengte, onderscheidde zich vooral door de strenge regelmaat zijner ledema-

Wasscherij & Strijkerij Limburgia

Depothoudster: STUIVERS, Putstraat, Tongeren.

dat er eenige strooming onder het volk voor de facultatieve oven bestaat.

In die omstandigheden is het een atgevoerd politiek voorstel, en wij meenen dat de Kamer naar 't bij beter kan besteden om zina dergelijk overbodig tijdsverlies.

BUITENLAND.

NEDERLAND.

Het graven naar... Diamant in Nederland.

Nederlandsch-Limburg.

En Nederlandsch blad schrijft het volgende:

En landbouwer te Nieuw-entlagen (Nederlandsch Limburg) kwam dezer dagen met het geruchtmakende bericht, dat hij op zekere hem alleen bekende plaats, diamanten gedolven zou hebben.

Met enkele stukjes van den door hem gedolven schat, kwam hij voor expertise bij den rijks-aardkundigen dienst, waar men hem toezeide die «diamanten» te ondersoeken. Inmiddels liet de schatgraver aan verschillende personen eenige gevonden stukjes zien, die er inderdaad prachtig uitzagen. De steentjes waren helder en doorschijnend; ze vertoonden bij het stukzinnig plaatsen spijlklakken. Sommige waren ornamachtig gesneden, vermoedelijk een gevolg van de inwerking van ijer-oxide.

De menig droogde koninklijke diensmen over den schat, dien hij dacht gevonden te hebben en zekere meende hij, dat deze droosmen werkelijkheid zouden worden, toen een herbergknaap te Hoeren vooreen of twee interst kleine stukjes dadelijk tien gelden gaf.

Dech heilms, zijn droosmen worden vreesd versand, toen de rijks-aardkundige dienst hem beredte, dat er van slaanvan aasvan hant geen sprake was. Hetzaren hij zeevoren den had was, zedits kwarts, een deilfijf die gevryde plaatsen in Zuid-Limburg gevoelen worden.

De ontdecker, diamantgraver blijft echter hopen. Hij heeft zijn thans tot de oovering gewend met een scheenarmm schiederen, waarin hij van zijn vovindt kens geveit de vovlplaats blijft uiterlijk zedien.

Vele van zijn burea, een grondleggen, nopen met het... en-eken ook naar diamant.

FRANKRIJK.

Eene belangrijke wetenschappelijke ontdekking.

De Etienne Jellinet, leeraar aan de Weener hoogeschool, die zich reeds deeld met de elektriciteit ver-ormakt, heeft stamdelde, de doord door elektiviteits-avenen enkel schijngang te.

Men heeft er het wetenschappelijk te waks in veel gevallen gevonden die ernstig beregenen werden.

Hij denkt evenwel niet dat veel schiedoffers van soortelijke ongelukken levend begraaven worden.

De uiterlijke schied-orkend, vaak weerkolijheid zoo men zekere indelken met bepost van de schied-orkend tege te hebben te bepen.

De Oostenrijksche leeraar heeft de overtuiging dat de toepassing der middelen die meestal met byval bekoend worden, op internationale wijze zouden moeten gesteld worden.

SPANJE.

Een zet van Alfonso XIII.

Onlangs legde generaal Primo de Rivera koning Alfonso een lange lijst van Spaan-

dige herstelling te doen, de remmen ontsloten, maakte de lokomotief plots in beweging en reed weleka in volle vaart het spoor op van den trein naar Gourmay die slechts drie minuten vroeger vertrokken was. De twee spoormannen klapten zina aan de assen vast en werden aldus meegevoerd naar het onbekende.

Langs de baan had men al spoedig het gevaar bemerkt en alle wisselposten er staties werden verrijgd, zodat de lokomotief op een vrij spoor gestuurd werd. Ondertusschen trachtten de machinist en de stoker de remmen te sluiten, waarin zij niet de grootste moeite gelukten na een rit van 8 kilometer. Aldus werd de vaart vertraagd. Hiervan maakte de machinist gebruik om zich op de baan te laten vallen. Zoodra de tender over hen heen gereden was, sprong hij spoedig op, kon de lokomotief weer inhalen en lot staan brengen. Bravet kwam op zijn haart van onder de lokomotief gekropen. Beide mannen waren ongedeerd uit het gevaarlijk avontuur gekomen.

DUISSLAND.

Vier kinderen opgehangen door hunne zinnelooze moeder.

Een vreeseljk drama heeft plaats gehad te Wassier, in Duitsland. De vrouw van een autoverder, Soornman genaamd heeft zijns afzichte de afzichte van haar man, haar zoon (16) jaar oud en hare drie dochters waarvan het oudste 11 jaar telde, opgeknoopt. Daarna pleegde zij zelfmoord. Men denkt dat de vrouw in een oogenblik van wankeer gehandeld heeft. Toen de ongelukkige Soornman eenige minuten later thansvondt kon hij niet ischik drama. Zijn jonste dochterje alles kon niet tot het leven teruggebracht worden.

AMERIKA.

De valsehe Keizerdochter.

Dezer dagen werd gemeid dat een jonge vrouw, die onlangs te Buenos Ayres aankwam, die zich doet doorgaan voor de Russische kroon-hertogin Olga, oudste dochter van de ongelukkige Russische vorsten die door de bolchevisten zoo gruwelijk vermoord zijn. Alhoewel de vrouw sprekend gelijkt op de ezarendochter en zij veel weet te vertellen over het droevig lot van de Russische keizerzinnige, zou het thans toch geveken zijn dat zij een eenvoudige avonturierster is.

Prins Nikolaas Orloff en zijne echtgenote Maria Romanoff, dochter van den Russischen groot-hertog Peter, zijn naar Amerika vertrokken om zich daar te gaan vestigen. Zij zijn vergezeld van M. Nikolaas Skoedoff, oud-onderzoekscater in Rusland, die met gevaar voor zijn leven een onderzoek gedaan heeft over de afzichte-hooring van de keizerlijke familie. Toen de reizigers naar Noord-York het schip kwamen dat hen naar Buenos Ayres te brengen, tusschen Orloff en zijn vrouw, verrijgd die bevond de oudste dochter te zijn van een ezar, M. Skoedoff, die de zekerheid heeft dat niemand van de keizerzinnige familie ontsnapt is aan het bloedbad, gaf de volgende inlichtingen over deze welke zich thans wil doen doorgaan voor de oudste dochter van wijzen ezar Nikolaas:

De geschiedenis van die valsehe groot-hertogin Olga is niet nieuw, want de vrouw die thans een rol wil spelen heeft dat avontuur meer dan eens opvoerd, onder andere te Berlijn. Eenige maanden geleden

meest vaders van ongelukkige gezinnen, lag nog de trek van moedlijden, herwelk met beschouwen van het jeugdig offer in hem had opgewekt.

Bij het openen der zitting vestigde de eorbor of lijkschouwer niet enkele korte woorden de aandacht op den gruwzamen aard van den moord en op het zeldzaam-zinnig daster, dat de zaak omgaf.

De getuigen waren de volgende: Juffrouw Gregory, hare nicht, Maria Sutton; Samuel Weeds, de smid; de inspecteur Robert Power, dokter Allan en nog enkele andere van minder gewels.

Juffrouw Gregory was de stomme voorzetter, want Radeke in vanden begoo zij een verhaal, waarvan zij niet tegenstaande de herrijke aantekeningen van den coronator en die zaak te blijven niet was af te brengen, daaraan zij zijne toevredene wijze de rampen besceeld die naar geschied hantien.

Ook Samuel Weeds en Maria Sutton had den weete te vertellen. De eerste verhaalde, dat hij de deur van de slaapkamer had opengebroken, geijk wij onzen lezere levde meke-keken, de tweede, het nachtje van juffrouw Gregory, die bij haar als boegheise in deest was, wist nog minder e, kon derhalve niet anders den, dan de uitspraken van hare tante bevestigen.

Thans was Robert Power aan de beurt. Op verzoek van den coronator trad hij voor.

Er lag een buitengewone ernst op het gelaat van den jongen inspecteur. Hij legde zijne verklaring in duidelijke, zakelijke beoording af en bepaalde zich alleen tot de eenvoudige feiten. Hij gaf een beschrijving van de honding van het lijk van Madeleine Faure, zooals hij het op het bed gevonden had en helderde de redenen op, die hem de overtuiging hadden gegeven, dat het er eerst na den dood was neergelegd. Verder beschreef hij de kamer en al die zich daarin bevindende meubelen en andere voorwerpen, verhaalde waar en op welke wijze hij reeds dadelijk bij zijne aankomst uit Sandbank met verschillende navorschingen had uitgezonden.

Na de schouwing van het lijk kwamen de gezwoeren met ernstige gezichten in de zaal terug en namen hunne plaatsen weer in. Op het gezicht dezer mannen, allen eenvoudige, gezeten burgers van de plaats,

MENGENWERK VAN DE POSTRIJDER

HET GEHEIM

VAN DEN

COMMISSARIS VAN POLITIE

— 9 —

Gemakkelijk genoeg mijnheer!

Daar is om mee te beginnen: een groote adellijke heer, M. Hunter, die komt ieder jaar zo geregeld als de kou in den winter, niet zijne vrouw, zijn dochterke en hare gouvernante. Schatrijke lieden, altijd vier kamers, eerste veretning met een salon, eten zelden of nooit aan de open tafel en houden zich liefst op hun eigen.

Robert knikte ten bewijze dat hij voor kon gaan.

Dan nog twee families uit Londen, ook vaste bezoekers in het najaar, de eene is M. Cotton, de drouwer. Hij geht zeker wel eens van hem geloid, niet waar? Bekend genoeg is de andere M. Bolton, een avvoaat. Ook alle rijke lieden, met een regiment kintere. Ik kan mij ter weerd niet begrijpen, dat zulke menschen jaar ja jaar uit, hoopen geld in een hotel verteeren, terwijl zij zoveel goedkoop en plezieriger kamers konden huren en hun eigen huishouden doen! Maar dat moeten wij, om verder te gaan, nog een heer, die zoveel als uitgever van «ene heel groote gazette moet zijn. M. Vava-soer; die is naar een paar dagen van de week hier, en dan nog twee groote hanzen, leden van de Kamer, met hun vrouwen en kinderen.

De knecht had onder het spreken de gasten op de vingers geteld, telkens wachende en zijn vinger tikkende, wanneer hij hun verscheidende eigenaardigheden opsomde.

Robert liet hem bedaar zijn gang gaan; al de genoemde personen waren hem bekend. Hij wist overigens welke soort van lieden tot de vaste bezoekers van het Marine-hotel behoorden. Het waren edellieden, staatslieden, vertegenwoordigers van dea lam-stad uit den ontrek, voornam uitgevers der groote engelsche dagbladen, bankiers en steunpilaren van de londensche beurs, in een woord, de eersten en rijksten uit de hoofdstad, voor wie het schoone strand van Sandbank, door zijne nabijheid en de gemakkelijke toegang, was het door niet groot getal treinen, hetwelk er still-hield, te bereiken was, een groote aantrekkelijkheid bleek te hebben.

Het was dan ook gezinsom van deze geregeldte bezoekers, dat hij de verdachte, geheimzinnige vriendin van Madeleine Faure hoopte te vinden, intogende, zijne verwachtingen bepaalden zich op deze of geen vreemde, die voor korten tijd het hotel had bezocht, maar ook de knecht, zoo min als de direktur zעהen zich een dussange bezoeker te herinneren en hij tege de leste reeds gelijk te geven in zijn vrij krachtig uitgedrukte meening dat hij zijnen tijd vernorste.

Jawel, sprak hij eindelijk, toen zijne bereidwillige berichtgever met zijne opsomming wilde voortgaan, jawel, die menschen ken ik persoonlijk, maar die moet ik niet hebben. Ik zoek een vreemde vrouw, tamelijk lang, slaak en donker. Bedenk u eens goed!... Hebt zij nooit zoo iemand gehad? Ik denk, dat zij alleen is gekomen... ofschon... dat weet ik niet zeker.

Eene lange donkere vrouw? Eene vreemde... herhaalde de knecht, blijkbaar zijn best doende, om zijne herinnering te verzamelen. Neen, die heb ik niet gezien... Laat eens zien!... Neen! Of... Gij zoudt de gouvernante van Mevr. Hunter moeten oedoen?... Die is slank, donker en een vreemde?... zij komt uit Frankrijk?... Maar die komt ge toch niet meenen, dat is zo'n jong, fatsoenlijk, stil meisje en ook haast geen vreemde; zij sprekt haar engelsch zo goed als de beste en zij komt nu al drie jaar lang met de familie hier...

Power dacht ernstig na. Kon die dame iets met Madeleine Faure te maken hebben gehad? Het was zeker opmerkelijk dat zij eveneens uit Frankrijk kwam, al

ter, waarvan de sterlijke evenwichtigheid en buigzaamheid, door de dreif van het lijf sluitende, lichte grijze overjas voorlelijk uitkwamen. Zijn bijzonder kleine voetstaken in hooge verlate leeren, zijne handen waren in niet minder onderzochte handschelen geborgen. Hij scheen tot de menschen te behoorende die sprekwoord huldigen: «de kleeren maken den man».

Een nette, onderzochte kleeding, zegg een wijze, die de wereld toonde te kennen, is voor alle menschen iets, en voor enkele menschen alles!

Toch was de kleeding niet het opmerkelijkste aan dezen man. Het meest in het oog vallende van zijn heelen persoon, was ongetwijfeld zijn gezicht. Het was glad gesloten en dat, zoethoek van Linné, die knas was breed en nu of meer voorarstakend, de mond zeer klein en voorzien van witte tanden, die eens van dien schoonen vorm, dien men gewoonlijk den Griekschcn noemt, naar boven waren het de oogen, die leders aandacht onmiddellijk tot zich trokken. Zij waren zwart en vertoonden daarbij zooveel van het wit, dat zij onwillekeurig den indruk maakten, alsof zij voortdurend voor zien uit stonden.

Het was juist deze zonderlinge, starende blik, welke zijn geheel wezen met zo bijzondere verleende, dat de meeste lieden, die met hem voor het eerst in aanraking kwamen, den indruk ontvingen men geen alledaagschen persoon te doen te hebben, een indruk, welke door het zwarte haar, dat zijn schoon gelaat omlijstte en in een overvloed van dichte krullende lokken tot zijn schouders neergelode, niet weening versterkt werd.

Langzaam en lutt alle voorzorgen om niet gezien te worden, kwam Power bij zijnen vriend aan het venster terug, nog juist bij tijds om den vreemdling nogmaals te kunnen waarnemen, terwijl deze zich onkeerde, op zijn gemak de trappen van het Marino hotel bekeden en in dea zame verdreef.

Sint-Alba!... Riep de inspecteur ademoos uit. Sint-Alba!... Wat in duivelsnaam met ik daarvan maken?

Het was in den morgen van den 25 Octo-

ber dat het lijk der ongelukkige Madeleine de villa aan den Maalteschen weg gevonden werd, en ter volde tijd aan de fuzelgeke wetgeving had reeds den daarop volgende dag, de gewelthoek schouwing van het lijk en de uitspraak der gezwoeren plaats.

Dat het geveenteluis, waar de rechts-personen zich verzameld hadden, door een woelige, luidruchtige menigte als bestemd werd, zoal men hertelijk gelooe. Menig hart woeld over de domme plattelands-plaats, niet zeldje hier en daar vernemen, want men de rijkschouwer, of de coronator, die in Engeland wordt genoemd, M. Hunter, waan de commissaris Grand, wien in staat verkeet eenige maanden, o 't is naar de dinstere zaak te verpreiden, o 't is naar aan te loonen, dat de naam van Madeleine Faure, te ware en niet die aangestemte naam was van het ongelukkige slachtoffer.

Onder de personen, welke zij de naam tege der gezwoeren een plaats had gewonnen, was de commissaris Grand, wien in staat verkeet eenige maanden, o 't is naar de dinstere zaak te verpreiden, o 't is naar aan te loonen, dat de naam van Madeleine Faure, te ware en niet die aangestemte naam was van het ongelukkige slachtoffer.

Onder de personen, welke zij de naam tege der gezwoeren een plaats had gewonnen, was de commissaris Grand, wien in staat verkeet eenige maanden, o 't is naar de dinstere zaak te verpreiden, o 't is naar aan te loonen, dat de naam van Madeleine Faure, te ware en niet die aangestemte naam was van het ongelukkige slachtoffer.

Hij sprak verschillende vreemde taken met groot gemak en was dan ook ook wijls naar het vastidig gezonden, bij welke gelegenheid hij nooit had nagelaten de bijzondere gewoonten van andere lieden te besceiden. De manier waarop hij noch niet lang geleden de jawel-orkend stalten aan het licht had weten te brengen, had Brussel een zekeren roem en de hoewe waardeering van zijne oversten verzeeked.

Men had hem thans uit Londen twee on-degeschikte, lagere police-beambten medegegeven, welke hij reeds dadelijk bij zijne aankomst uit Sandbank met verschillende navorschingen had uitgezonden.

Na de schouwing van het lijk kwamen de gezwoeren met ernstige gezichten in de zaal terug en namen hunne plaatsen weer in. Op het gezicht dezer mannen, allen eenvoudige, gezeten burgers van de plaats,

meest vaders van ongelukkige gezinnen, lag nog de trek van moedlijden, herwelk met beschouwen van het jeugdig offer in hem had opgewekt.

Bij het openen der zitting vestigde de eorbor of lijkschouwer niet enkele korte woorden de aandacht op den gruwzamen aard van den moord en op het zeldzaam-zinnig daster, dat de zaak omgaf.

De getuigen waren de volgende: Juffrouw Gregory, hare nicht, Maria Sutton; Samuel Weeds, de smid; de inspecteur Robert Power, dokter Allan en nog enkele andere van minder gewels.

Juffrouw Gregory was de stomme voorzetter, want Radeke in vanden begoo zij een verhaal, waarvan zij niet tegenstaande de herrijke aantekeningen van den coronator en die zaak te blijven niet was af te brengen, daaraan zij zijne toevredene wijze de rampen besceeld die naar geschied hantien.

Ook Samuel Weeds en Maria Sutton had den weete te vertellen. De eerste verhaalde, dat hij de deur van de slaapkamer had opengebroken, geijk wij onzen lezere levde meke-keken, de tweede, het nachtje van juffrouw Gregory, die bij haar als boegheise in deest was, wist nog minder e, kon derhalve niet anders den, dan de uitspraken van hare tante bevestigen.

Thans was Robert Power aan de beurt. Op verzoek van den coronator trad hij voor.

Er lag een buitengewone ernst op het